L'auteur du roman lao,Panay raconte : L'amour et l'usure, la vie d'un couple...

" ອ້າຍພັນ ! ອ້າຍພັນ !"

" ທອງພັນ ! ! ຮວ້າຍ ຫູແຕກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍິນຫວື ຂ້ອຍຮ້ອງ ? "

ເຮົາຕື່ນຈາກອາຣົມ ເລື່ອນລອຍງວາກໄປທາງສຽງເອີ້ນດ້ວຍຈິດທີ່ມີໂທສະອ່ອນ ໆ

ເຮົາບໍ່ໄດ້ຕື່ນຕົກໃຈຍ້ອນສຽງເບັ່ງອຳນາດນັ້ນພໍທີ່ເມັດງາດຳ ແຕ່ເຮົາຕື່ນຍ້ອນຄວາມຂັດເຄືອງໃຈຕາມທັມມະດາທີ່ "ເມັງ" ຊຶ່ງຄວນຈະຫວານ ແຕ່ກັບມາສົ້ມກັບເຮົາ

" ເຈົ້າ ເຫັນຕຳຕາວ່າຂ້ອຍນັ່ງໂທນໂທ້ຢູ່ຫນີ້... ມີຫຽັງກະວ່າມາຊັ້ນຕວ່າ... ຈຳເປັນຕ້ອງຊິມາຮ້ອງໃຊ້ອຳນາດກັບຂ້ອຍຈັ່ງຊີ້ ! "

ເຮົາຄິດ ຕອບໂຕ້ຢູ່ໃນໃຈ ກ່ອນສິ່ງສຽງຕອບເລື້ອຍ ໆ ເປັນ ໆ ອອກໄປວ່າ

" ເອີ ! ໄດ້ຍິນແລ້ວ ປາກເວົ້າປາກວ່າຫຽັງກະເຊີນ ກຳລັງຖ້າຟັງ ! "

" ໄດ້ຍິນເຮັດໃດຈັ່ງວ່ານັ່ງເສີຍມັ່ງຢູ່ ຄືຄົນບໍ່ມີຫົວໃຈແທ້... ກະຍັງວ່າຂ້ອຍປາກຖາມເຈົ້າ ນ້ອງຊິມາແຕ່ເມືອງຝຣັ່ງຕອນບ່າຍ ເຈົ້າຊິບໍ່ໄປຮັບນ້ອງນຳຂ້ອຍເບາະ... ຄັນຊິໄປບໍ່ເຫັນຫ້າງເຄື່ອງ ຫຼືວ່າເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈ ບໍ່ດີໃຈທີ່ນ້ອງຂ້ອຍມາ "

ຫົງແກ້ວກັບເຮົາເອົາກັນໄດ້ ສິບປາຍກັບຈັກປີແລ້ວກະບໍ່ຈື່ຄັກ... ເອົາກັນຕັ້ງແຕ່ຫົງເງິນຍັງ ຫາກໍຮຽນຢູ່ວິທະຍາລັຍປີທີສອງ... ສິບປີປາຍກໍນັບວ່າດົນເຕີບ... ດົນຈົນວ່າຫົງເງິນ ໄປຮຽນຢູ່ເມືອງນອກເມືອງນາ ໄດ້ປຣິ ຍາຕຣີ ຊິເອົາມາອວດຢູ່ດຽວນີ້ ມ່ ໆ ນີ້ແລ້ວ... ປານນີ້ຍົນຂຶ້ນ ຈາກບາງກອກແລ້ວ ຍັງກໍບໍ່ຮູ້ ຄືຊິຂຶ້ນແລ້ວລະ ຍັງອີກບໍ່ຮອດຊ ົ່ວໂມງ ກະຮອດວຽງຈັນແລ້ວ ຖ້າວ່າບໍ່ຜິດຈາກເວລາ ໃນຕາຕຣາງການບິນຄືສູ່ເທື່ອ.

" ເອີ ! ໄປກະດີ ແຕ່ກໍບໍ່ຟ້າວເທື່ອຕວ່າ ? ຍັງອີກເກືອບຊົ່ວໂມງ "

ເຮົາຕົກລົງເອີນຫົ່ຫມົກນໍາ ເປັນການຕັດບັນຫາ ພ້ອມກັບເບິ່ງໂມງປູ່ແຂນ ສຽງຂອງທົງແກ້ວກໍຈຶ່ງຄ່ອຍອ່ອນ ໆ ລົງ ແລະ ມີຮອຍຍີ້ມສົມຫວັງບານເຕັມໃບຫນ້າ.

ເຮົາຮູ້ນິສັຍທົງແກ້ວດີ...

ເຮົາຮູ້ ແລະຮູ້ມາດົນນານແລ້ວວ່າ ທົງແກ້ວມັກຕາມໃຈເຈົ້າຂອງ... ເປັນຄົນເຫັນແກ່ໂຕ... ເຫັນແກ່ໄດ້...

ນິສັຍແບບນີ້ເຮົາບໍ່ມັກ

ບໍ່ມັກປ່າງແຮງ ແຕ່ກໍເສັງໃຈ... ມັນຫຼ້າມັນສວາຍໄປພໍແຮງແລ້ວ ຍ້ອນວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ເຮົາຫາກໍມາຮຽນຮູ້ ແລະຮູ້ຄັກແນ່ເມື່ອທົງແກ້ວກໍາລັງຖືພາລູກຜູ້ຖ້ວນສອງ.

ຖ້າຮູ້ມາກ່ອນນີ້ ຄືຊິດີ ແຕ່ເຮົາກໍບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ຮູ້...

ເວົ້າເຖິງກ່ອນກິນດອງ ແຮ່ງບໍ່ມີທາງຮູ້ໄດ້ເລີຍ...

ກ່ອນກິນດອງ ກັບດຽວນີ້ ທົງແກ້ວເປັນຄົນລະຄົນ... ຕ່າງກັນປານຟ້າກັບດິນ ... ປານຂາວກັບດໍາ...

ແຕ່ກ່ອນ

ສມັຍຍັງເປັນສາວ ເຮົາເຄີຍຄຶດວ່າ ຖ້າໄດ້ເມັຽຄືທົງແກ້ວ ຊີວິດນີ້ ເຮົາຈະບໍ່ຕ້ອງຮ່ອນຣົນຊອກເຊາະສແວງຫາກໍາໄຣພິເສດເຫຼືອເພື່ອຊີວິດຈາກທາງອື່ນ ທາງໃດອີກເລີຍ...

ເຖິງຈະຜົວສິອໍ່າຖໍ່າໄປຫນ້ອຍນຶ່ງ

ແຕ່ວ່າທົງແກ້ວກໍກ້ຽງເກົາ ສົດໃສ ແລະເບີກບານປູ່ທຸກຍາມ...ເຮົາມັກດອກໄມ້ສົດທໍ່ ໆ ກັນກັບທີ່ມັກຜູ່

ຍິງ ຊຶ່ງມີຄວາມເບີກບານວາງປູ່ເທິງໃບຫນ້າທຸກຍາມ...

ຂໍ້ ນີ້ອາດຈະແມ່ນການເຫັນແກ່ໂຕຂອງເຮົາ

ຖືກ ບໍ່ຖຽງ !

ແຕ່ວ່າກະມີໃຜແດ່ລະ ທີ່ບໍ່ມັກຄວາມເບີກບານ ?

ຫຼືຍັງມີໃຜມັກຄົນຕາຍແລ້ວ ?

ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງກໍຄ່ອຍ ໆ ແປງປີ້ນຜັນປ່ຽນໄປພ້ອມກັບເວລາ... ເວລາຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ທິງແກ້ວ
ແຕ່ກ່ອນກັບກາຍມາມີນິສັຍຄືດຽວນີ້ ຈົນເຮົາອ່ອນຈິດອ່ອນໃຈເປັນກະດັກ...

" ເອີນໍເວລາ ! "

" ໃນເມື່ອປ່ຽນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ບໍ່ວ່າຮູບທັມ ຫຼືນາມທັມໄດ້

ຈັ່ງຊີ້ ເປັນຫຽັງບໍ່ລອງປ່ຽນໃຫ້ເຮົາມີເມັງທີ່ບໍ່ແມ່ນທິງແກ້ວ ເບິ່ງແດ່... ? "

ເຮົາເຄີຍຄຶດຕັ້ງຄໍາຖາມແນວນີ້ຫຼາຍເທື່ອ

ຫຼາຍເທື່ອ ແລະ ຫຼາຍເທື່ອ...

ແລ້ວໃນທີ່ສຸດຊຶ່ງຍັງບໍ່ທັນສຸດ ເຮົາກໍມີເມັງທີ່ບໍ່ແມ່ນທິງແກ້ວຕາມເຄີຍຄຶດຢາກລອງໄດ້ນັ້ນແທ້ ໆ

ຂໍຍອມຮັບດ້ວຍໃຈຊື່ວ່າ ຣະຫວ່າງ ໃຫມ່ກັບເກົ່ານັ້ນ ມັນຕ່າງກັນຫຼາຍ... ຕ່າງຈົນຈ່ອງດຶງຈິດໃຈເຮົາ
ໃຫ້ເຫີນຫ່າງອອກ ຈາກທິງແກ້ວໄກໄປເລື້ອຍ ໆ...

ແລະດຽວນີ້...

ຈິດໃຈເຮົາກັບທິງແກ້ວດ້ານຄວາມຮັກ...

ເຖິງຈະຢູ່ກ້ອງຊາຍຄາດຽວກັນ

ກິນເຂົ້າຮ່ວມພາ ແລ້ວນອນຮ່ວມຫ້ອງດຽວກັນ

ກໍຖືໄດ້ວ່າ ຢູ່ຫ່າງໄກກັນຄົນລະຟາກໂລກ

ເຫດຜົນທີ່ພາໃຫ້ສະພາບເປັນແນວນີ້ ກໍເນື່ອງມາຈາກຫົງແກ້ວເອງ

ຫົງແກ້ວເປັນຫົງ...

ເປັນຫົງທີ່ສູງສັກ ແລະບໍຣິບູນດ້ວຍສົມບັດພັສຖານ

ເຮົາເອງກ່ອນນີ້ບໍ່ມີຫຍັງ...

ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄວາມຫວັງໃນອະນາຄົດ

ທໍ່ທີ່ເຮົາມືນຕາອ້າປາກຂຶ້ນມາໄດ້ດຽວນີ້ ຊິວ່າ...

ຫົງແກ້ວມີສ່ວນດຶງແກ່ຂຶ້ນມາກໍວ່າແມ່ນ

ຊື່ສຽງອິດທິພົນຂອງພໍ່ເຖົ້າມີຫຼາຍພໍທີ່ຊິ ສະທ້ອນຜົນມາຮອດລູກເຂີຍ ໃຫ້ໄດ້ຂຶ້ນຊັ້ນໄວກວ່າປົກກະຕິທັມດາຢູ່ແດ່...

ແລະອາສັຍອຳນາດຫນ້າທີ່ ຊຶ່ງກ້າວຫນ້າຂຶ້ນໄວລືບ ໆ ນີ້ ເຮົາກໍພໍມີທາງໄດ້ພິເສດ ເຫຼືອເກີນເລີຍຢູ່ບໍ່ຂາດ

ໄດ້ບໍ່ຂາດກໍຈຶ່ງເຫຼືອຈ່າຍພໍເສີມສ້າງຖານະ ໃຫ້ລອຍລິ່ວຂຶ້ນມາຍັງຖ້ານທີ່ສູງກວ່າແຕ່ກ່ອນ

ສູງກວ່າແຕ່ກ່ອນຫຼາຍ ຈົນຂນາດວ່າເຮົາເອງບໍ່ເຄີຍຄຶດຝັນວ່າ ຊິໄດ້ດີມີສຸກເຖິງປານນີ້

ດ້ວຍເວລາເທິງຫມົດ ທີ່ປ່ຽນແປງເຮົາຈາກສະພາບ " ຫມາບໍ່ມີປອກຄໍ " ຈົນກາຍມາເປັນ " ຫມາຕົກຖານ " ...

ຫົງແກ້ວ ກໍປ່ຽນແປງໄປນຳ ຈົນເປັນຄົນລະຄົນ ແລະຄວາມປ່ຽນແປງຂອງຫົງແກ້ວເທິງຫມົດນີ້

ລ້ວນແລ້ວແຕ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາກິນບໍ່ໄດ້ ຫຼືກິນໄດ້ ກໍກິນຢູ່ຢ່າງແສນທໍຣະມານ ທໍຣະກັມ

ຫຼາຍເທື່ອ ທີ່ເຮົາພະຍາຍາມປຽບທຽບ

ຣະຫວ່າງ *ຫົງແກ້ວ ທີ່ເປັນ " ເມັງ "...*

ແລະ *" ເມັງ " ທີ່ບໍ່ແມ່ນຫົງແກ້ວ*

ຜົນກໍຄືວ່າ ນ້ຳຫນັກຂອງຄວາມຮັກສເນ່ຫາຊຶ່ງປົກຕິກໍສິຫຍ້ອນ ໆ ໄປຫາທາງໃຫມ່ຢູ່ແດ່ແລ້ວແຮງ ຕື່ມຫນັກລົງໄປອີກ.

ກະເປັນຫຽັງຊິບໍ່ເປັນຈັ່ງຊັ້ນ ?

ໃນເມື່ອວ່າ ຂນະທີ່ຝ່າຍນຶ່ງ ກຳລັງຫຼົງໄຫຼເມົາໃຈວ່າຕົນເປັນຫົງ... ອວດຍິ່ງຈອງຫອງ
ແລະຫມິ່ນຫຽາມຂ້າມຜົວປານວ່າ ຜົວມີຫນ້າທີ່ຢູ່ພຽງຢ່າງດຽວ ຄືເປັນ...

" ຜົວ "

ແລ້ວອີກຢ່າງນຶ່ງ ນອບນ້ອມຖ່ອມຕົນ... ໃຫ້ກຽດເທີດທູນພໍປານ *ຜົວ* ເປັນ *ຫມົດທຸກສິ່ງ ທຸກຢ່າງໃນຊີວິດ.*

ລາງເທື່ອ...

ພໍຮອດຍາມຫາພາເຂົ້າແລງ ຫົງແກ້ວ ມັກຊິບອກວ່າ

" ອ້າຍພັນ ບໍ່ຕ້ອງໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົາແຕ່ງຄວາມກິນ ເທິງໂຕະແຫລະນໍ ຂ້ອຍຢາກໄປກິນ ໄກ່ຢ້າງໄຟແດງ ນ່ະ !!!!"

ຫຼືບໍ່ກະ...

" ອ້າຍພັນຈື່ບໍ່ວ່າ ອາທິດນີ້ເທິງອາທິດເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນໄດ້ພາຂ້ອຍໄປເບິ່ງຊີເນຈັກເທື່ອ"

ຄັນຊັ້ນກະ...

" ພາຂ້ອຍໄປເບິ່ງຊີເນເຣື່ອງນີ້ແດ່ ເຣື່ອງນີ້ *ມິດຊັຍ ບັນຊາ* ສະແດງເປັນເຣື່ອງ *ສຸດທ້າຍ*

ເຣົາຈື່ໄດ້ວ່າເຣື່ອງສຸດທ້າຍຂອງມິດຊັຍ ບັນຊາ ທີ່ເຣົາເຄີຍພາຫົງແກ້ວໄປເບິ່ງນີ້ ຄືຊີຮອດສິບເຣື່ອງແລ້ວບໍ່ຈັກ....

ກໍຣະນີ ຫມູ່ນີ້ຊິບໍເກີດມີຂຶ້ນໃຫ້ເຣົາຫມຸດຫມັດຈິດໃຈເລີຍ ຖ້າຫາກວ່າມື້ໃດເຣົາໄປນອນເຮືອນພຸ້ນ...

ເຮືອນ *ແພງ* ຫັ້ນກໍ...

ຟັງແຕ່ຊື່ກໍຊື່ນຂຶ້ນມາພໍແຮງ...

ແພງບໍ່ຄືກັບຫົງແກ້ວ ໃນຂໍ້ ໃດ ໆ ເລີຍ

ຢູ່ເຮືອນຂອງແພງ ຊຶ່ງກໍແມ່ນເຣົານີ້ລະຊອກເງິນປຸກໃຫ້ຢູ່

ທຸກຢ່າງແມ່ນເຣົາເປັນໃຫຍ່

ຖ້າວ່າເສົາໃດ ເຣົາໄປຮອດແລງແດ່ ແພງກໍຈະຖາມວ່າ

" ຕ໋າຍ ! ຍ...້າຍ ຄືວ່າມາຄ່ຳແທ້ ແພງເກືອບວ່າຊິບໍ່ແຕ່ງຄວາມກິນຖ້າແລ້ວລະ ກິນເຂົ້າບໍ່ມີ ຍ...້າຍ ນັ່ງນຳ ແພງບໍ່ຢາກ "

ຄວາມເວົ້າແນວນີ້ຖ້າແມ່ນຫົງແກ້ວ ກໍຕ້ອງວ່າ

" ຄືບໍ່ແຈ້ງຄ່ອຍມາ ? "

ກັບແພງນັ້ນຖ້າເຣົາຖາມວ່າ

" ທິດໜ້າອ້າຍຊິໄປຮ່ອງກົງ ແພງຢາກໄດ້ຫຍັງບໍ່ ? "

ແພງກໍຈະເວົ້າສຽງມ່ອນ ໆ ຫວານ ໆ ຈັບໃຈວ່າ

" ແພງບໍ່ກ້າສັ່ງ ຍ...້າຍ ດອກ ແຕ່ທີ່ນີ້ ຍ...້າຍກະໜົດນຳແພງຫຼາຍພໍແຮງແລ້ວ ຈັກໜ່ອຍໄທເຮືອນໃຫຍ່ເພິ່ນຊິວ່າ ຍ...້າຍຂົນມາຖູນຮັ່ງໃຫ້ແຕ່ແພງ ເພິ່ນຊິຮ້າຍ ຍ...້າຍ "

ຄຶດເບິ່ງດູ໊ ເຂົາເດັກນ້ອຍກວ່າຕັ້ງຈັກປີ ເຂົາຍັງຮູ້ຈັກເກງອົກເກງໃຈ... ບາດຫົວໂຕ ຜ່ານໂລກມາຈົນພໍແຮງ ຄັນແມ່ນເຮົາໄປເມືອງນອກເມືອງນາ ຄືນມາບໍ່ມີຂອງຕ້ອນ ແນວໃດກໍຕ້ອງແອ້ດ ໆ ໃສ່ໂລດວ່າ

" ໄປເຫິງເທື່ອ ແຫວນເພັດຈັກວົງ ດ້າມສອງສາມຮ້ອຍໂດລາ ຮອດບໍ່ຊື້ຕຶດໄມ້ຕຶດມື້ມາໃຫ້ ຫຼືວ່າເອົາໄປຖິ້ມອີ່ໃດຢູ່ທາງພຸ້ນຊໍ້າບຸ໋ "

ແນວວ່າຄົນຕ່າງກັນ ມັນຈັ່ງຕ່າງກັນ

ຄຶດໄປຄຶດມາ ຫຼືຊິບໍ່ໄປຮັບ ທົງເງິນມັນຊໍ້າບໍ່ ?...

ບ໊ະ ! ອິດສາໄປເທາະເປີ ຂີ້ຄ້ານຟັງແມ່ຍິງເຊື້ອຊາດສກຸນຫົງ ຈົ່ມໃສ່ຫູ ບໍ່ໄປຄືຊິບໍ່ແລ້ວດອກ ເພິ່ນຈຸ້ມໃຫຍ່ ເຈື້ອໃຫຍ່

ໃຈນຶ່ງ ຊໍ້າຄຶດຫ່ວງແພງ

ເຫັນວ່າຄອງມື້ອອກຢູ່ ຫຼືຊິອອກມື້ນີ້ມື້ອື່ນບໍ່ຈັກ ບໍ່ໄດ້ໄປຈອບເບິ່ງສາມມື້ນີ້ແລ້ວ.

" ອ້າວ ຣ ! ອ້າຍພັນ ໃສວ່າຊິໄປຄືເສີຍຢູ່ ? "

ຄຶດໄດ້ທໍ່ນັ້ນສຽງ ນາງພະຍາຫົງແກ້ວ ກໍດັງຝົດສນັ່ນຂຶ້ນຄັບທິບ ແລະຍັງບໍ່ທັນທີ່ເຮົາຊິນຸ່ງເຄື່ອງ ສຽງຫົງແກ້ວກໍຫລຸຫຼັ່ງເປັນນ້ຳໄຫຼໄຟໄຫມ້ມາອີກວ່າ

" ຄືຊິບໍ່ຢາກໄປດອກນໍ້ ມື້ນີ້ ເພິ່ນຄາເມັງກັບລູກ "

" ແມ່ນຫຍັງເກາະຫົງ ? "

ເຮົາຖາມອອກໄປດ້ວຍຄວາມຄິດສັບສົນຈົນຄວບຄຸມໄວ້ບໍ່ຢູ່

" ກະຊິແມ່ນຫຍັງອີກ ຄັນບໍ່ແມ່ນອີ່ແພງຕາ ຍອດຂມອງອີ່ມເຈົ້າ ມັນເກີດມານຫົວຂົນຂຶ້ນມາປະຈານເຈົ້າ ໃຫ້ໂລກໄດ້ຮູ້ແລ້ວວ່າ ເຈົ້າລັກນອກຫມົກນອກໃຈຂ້ອຍມາແຕ່ເຫິງ !!!! "

" ຫົງ ! ເຈົ້າໄປຮູ້ມາແຕ່ໃສ ? "

" ຊິໄປຮູ້ມາແຕ່ໃສ ນີ້ເນ ຈົດຫມາຍບັນຍາຍຮັກ "

ຫົງປ້ອມເຈັ້ງຂາວແຜ່ນນ້ອຍ ດຶກມາເກືອບຖືກຫນ້າເຮົາ... ຕອນນັ້ນ ຈັກວ່າສີຫນ້າທ່າທາງເຮົາເປັນຈັ່ງໃດ ບອກບໍ່ຖືກ ຟ້າວລຸກລີ້ລຸກລົນ ຄຸບເຈັ້ງຍໍ່ ໆ ນັ້ນ ຂຶ້ນມາພິອອກອ່ານ

" ຍ...້າຍ ພັນສຸດບູຊາ....

ແພງກັມລູກແລ້ວ ແຕ່ບ່າຍມື້ວານນີ້ ຄອງ ຍ...້າຍ ກໍບໍ່ເຫັນຈັກເທື່ອ... ຢາກໃຫ້ມາເຫັນຫນ້າລູກຊາຍ ວ່າຄືພໍ່ຫຼາຍປານໃດ... ດຽວນີ້ຍັງ ຢູ່ ໂຮງຫມໍ... "

ແພງ ຂອງ ຍ...້າຍ.

ອ່ານສຸດ ກໍມີສຽງປືນດັງ *"ປ້າງ ໆ "*ຂຶ້ນຊ້ອນກັນສອງບາດ ເຮົາຫຼຽວວັບໄປທາງສຽງນັ້ນກ່ອນຄວາມຄິດ.

ເຫັນຫົງແກ້ວຢືນຢູ່ໄກບໍ່ພໍວາ ຫນ້າເຄັ່ງຄຽດບູດບຶ້ງເປັນຍັກເປັນມານ ມືທັງສອງກໍາດ້າມປືນແຫນ້ນຈົນສັ່ນເຊັນ... ຮູ້ສຶກສຽວປາບເຂົ້າໃນຫົວໃຈ ແລະແລ້ວ ຮູບຫນ້າຂອງຫົງແກ້ວ ກໍລືບຈາງຫ່າງໄປ ເຫຼືອແຕ່ເງົາມົວ ໆ ແລ້ວກໍມືດມິດ...

ໂອ່... ລູກຂອງແພງເປັນຜູ່ຊາຍ...

ເປັນຜູ່ຊາຍຄືພໍ່...

ຄວາມຄຶດໃນວິນາທີສຸດທ້າຍ ແວ໊ບເຂົ້າມາໃນສມອງຂອງເຮົາວ່າ

" ຂໍ... ຂໍຢ່າໃຫ້ລູກຕ້ອງມີຕອນປາຍຊີວິດຄືພໍ່ເລີຍ !! "

ແລະແລ້ວ

ກ່ອນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຈະຢຸດສະບັ້ນລົງປານວ່າໂລກເທິງໂລກເຊົາ ຫມູນ... ປານວ່າສະພາບແລະສັພສິ່ງທັງປວງໃນໂລກນີ້ສລາຍໄປໃນອະຍັມ ທັນຕາ....

ເຮົາກໍຮ້ອງດ້ວຍສຽງແຫບແຫ້ງວາບຫວິວ ອອກມາໄດ້ຄຳດຽວວ່າ

" ຫົງ ! "